

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

31. De Christianis in Antiochia obsessis, & per apparitionem B. Andreæ, & lanceam seruatoris Christi, præmissoq[ue] ieunio, precibusq[ue] & sacrificijs mirabiliter rore cœlesti confortatis, & de ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

chiam vita deceperat, à multis in sancta vīsu
est ciuitate, ita ut multi fide digni assererint,
super muros ciuitatis primum omnium ad
disse, & cæteros ad ingressum vrbis animale
multi quoque alij, qui in via diuersis casib⁹
occupuerunt, in dicta ciuitate apparuerū
cum alijs loca venerabilia visitantes, in quo
manifeste dabatur intelligi, quia eti⁹ vita de
cesserant corporali, ad æternam tamen vocem
beatitudinem, nō sunt fraudati desiderio sive
sed quod pio expetuerunt studio, pleno sum
consecuti affectu.

*Ioannes Nauclerus loco citato De Christianis
in Antiochia ob sessis, & per apparitionem
B. Andreae, & lanceam seruatoris Christi,
premissoq; ieiunio precibusq; & sacrificiis
mirabiliter rore cœlesti confortatis, O deli
stibus triumphum referentibus.*

C A P. XXXI.

Christiani circa idem tempus in ciuitate
Antiochenæ grauiissima præmebamur
obsidione, rerumque omnium penuria
& fame. Dum igitur sic affligerentur, respexit
eos Dominus, consolationemque misit. Appa
ruit enim cuidam clero B. Andreas, cui ples
rimum erat deuotus, commonens quatenus
principibus nunciaret, vt lanceam, quæ domi
ni nostri latus fuerat perforatum, in Ecclesia
B. Petri repositam perquirerent, ei que locum
certis ostendebat indicijs. Quod cum fecisset,
ipse ad eius suggestionem in loca effloscere
quanta

quantulum terra, lanceam, sicut clerico illi offendit fuerat, inuenientur. Hoc audiens populus, tanquam de immissa ei cœlitus cōtolatione, ceperunt à suis anxietatibus releuari, iterumque voto se & iuramentis obligarunt, quod ab inuicem non discederent, quo usque auctore Domino urbem suæ restituerent libertatem.

Igitur præmisso iejunio, & indicta die pugna, cum 26. diebus afflictione mirabili plurimum laborassent, præcedenti nocte dum arma equolque præparant, somno locus non datur. Mane factò, circa crepusculum sacerdotes & ministri Domini per Ecclesias diuina celebrantes, populum antequam ad prælium egredetur, de peccatis suis prius humiliter confessum, corpore & sanguine Domini munierunt: quo factò, tanta eis diuinitus infusa est gratia, ut qui pridie lumina vix attollere poterant, nunc prodeentes, victoriam sibi promittere ausi sunt, Episcopi verò & sacerdotes sacris induiti, populum benedicebant.

Itaq; summo diluculo 4. Kalen. Iulij, duodecim acies instruxerunt, quarum ultimam, quæ erat cæteris amplior, tenebat illustris princeps Boemundus. Accidit autem, ut egressus quidam suauissimus modicus tamen, sed gratissimus descenderit, quasi in eo benedictionem & gratiam suam videretur infuisse Dominus. Mirabile dictu, quicunque eo imbre conspersus est, tantum concepit animum,

T   mum,

mum, ut nihil laboris, nihil molestiae in tanta
illa expeditione esse videretur, idem in equi
fertur apparuisse.

Interea hostes accepto nostrorum ab eis
egressu, acies instruunt, vetum est ad pugnam,
primae tres acies nostrorum, viriliter in hostem
irruunt, sequentes aliæ non minus, præcedente
lancea Domini cum sacerdotibus. Pugna
tum est illo die acerrime, tandem hostes, se
solutis cuneis vertebantur in fugam. Contra
autem videns suas dissolutas acies, & ipsa
ga elapsus, saluti suæ consuluit, cædem inno
stibus factam, omnes scriptores in eam
millia referunt. Consummato itaque pugna
nostris ad castra hostium redeunt: Vbi tamen
rerum reperiunt opulentiam, tantas Orientis
lum diuitiarum copias, ut iam auri, argori
gemmarum neque numerus esset, neque me
sura, equorum etiam & armentorum, annos
quoque & vi etualium reperta est tanta abu
dantia, ut iam nescirent quid eligerent, de
potiti sunt victoria anno Domini 1098. in Is
nij.

Reuersi in urbem læti ouantesque duce
altero haud minori affecti sunt gaudio, quod
Ammuratus arcis praefectus, Christianus et
etus, deditio arcis facta, idque solum in fa
cienda dedicatione est paetus, ut qui ex cohore
te sua fidem Christi nollent suscipere, cu
rebus suis abire permitterentur.